

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΕΡΕΩΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 22 Δεκεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Αριθ. 302 Τιμή Φύλλον Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεία: Οδός Κάνιγγος 32—Αθήναι

Διευθύνεται υπό Δμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερινοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Handwritten signatures and stamps at the top of the page.

Πρός τά εὐσεβῇ μέλη τῆς Διοικουσης Ἐπιτροπῆς
τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, τέκνα
ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐλογίαν ἀπό Θεοῦ.

Αρ. 636.

Handwritten signature.

Συνημμένως ὡς ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἀντίγραφον

τῆς πρὸς τὴν Α.Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης
Ἑλλάδος κ.Θεόκλητον καί τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς καί πρὸς
τὴν Α'Εξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ.Κ.
Καραμανλῆν, ἵνα λάβητε γνῶσιν τῶν ἡμετέρων ἐνεργειῶν ἐπὶ
τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Εὐχόμενοι ὑμῖν πᾶσαν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν διατε-
λοῦμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Handwritten signatures and stamps at the bottom of the page.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ
22ῃ Νοεμβρίου 1958

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Αὐξεντίου Πάστρα

Οὐδὲν ἄλλο γεγονός τοσοῦτον συνταρακτικὸν καὶ πρωτοφανὲς ἀνέγραψε ποτὲ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἡ Παγκόσμιος Ἱστορία. Καὶ οὐδὲν ἄλλο γεγονός ἐπέφερε τοιαύτην ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὰ ἦθη καὶ τὰς συνθηκὰς τῶν ἀνθρώπων, οἷαν ἡ ἐνανθρώπις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνθρωπότης ἡ διεπομένη ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τῆς ὕλης, τοῦ πλουτισμοῦ, τῆς ματαιοδοξίας καὶ τῆς προσκολλησέως εἰς ἐφημέρους καὶ παροδικὰς ἀπολαύσεις μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς ἀλλάσσει κατευθυντηρίαν γραμμὴν καὶ ὁδεύει τὴν ὁδὸν τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν καὶ τῆς πλήρους ἠθικῆς ἀνατάσεως. Τὰ ἐρέβη τῆς ἀπιστίας διαλύονται, τὸ σκότος τῆς εἰδωλομανίας ἀπελαύνεται, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ἀλήθεια ἐκλάμπουν, τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη ὑποχωροῦν. Ὁ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἔρχεται ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλας τὰς δεισιδαιμονίας, τὰς μικρότητας καὶ ἀνθρωπίνους ἀτελείας καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ ἐγκαθιδρύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων τὴν πίστιν, τὴν ἀνωτερότητα, τὴν ἀρετὴν, τὴν εἰρήνην.

Ἡ Μοναδικὴ καὶ ἀκτινοβόλος Φυσιογνωμία Του θὰ ἐλκύσῃ καὶ θὰ σαγηνεύσῃ ἀπειραριθμούς στρατιάς ἀνθρώπων ὑπάρξεων, προθύμων νὰ θυσιασθοῦν καὶ νὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην Του.

«Οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» θὰ ἀνακηρύττουν ἐνθουσιωδῶς οἱ ἄκροαταὶ τῆς οὐρανίου διδασκαλίας του καὶ θὰ καθίστανται πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι φίλοι. Ἐκεῖνου, ὅστις τὰς ψυχὰς τῶν ἀνεκαίνισε καὶ ἔστρεψε πρὸς ὅ,τι ἰδανικώτερον καὶ θεϊότερον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀξίων.

Καὶ σήμερον μετὰ παρέλευσιν τόσων αἰώνων ἡ Θεία Μορφή τοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ συγκλονίζει τὰς καρδίας ὅλων.

Μὲ ἱερὸν δέος καὶ κατάνυξιν μεταφέρονται νοερῶς εἰς τὸ εὐτελὲς σπήλαιον καὶ παρακολουθοῦν τὸ «ξένον καὶ παράδοξον μυστήριον».

Πρὸ τῆς ἐσχάτης ταπεινώσεως, πρὸ τῆς ἀνερμηνεύτου συγκαταβάσεως, πρὸ τῆς ἀπείρου ἀγάπης, πρὸ «τοῦ μυστηρίου τοῦ χρόνους αἰώνιους σεοιγμένου» σιωποῦν καὶ μένουν ἄναυδοι.

Μὲ τὴν κραυγὴν μιᾶς καρδίας ἀγαπώσης καὶ εὐγνωμοσύνης ἀποτίουν τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας πρὸς τὸ Ἀρτιγέννητον Βρέφος. Μὲ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης ἐκφράζουν τὸ εὐχαριστῶ.

Μὲ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τῶν ἐτοιμάζουν τὴν Φάτνην τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Καὶ τὸ ἀναμένουν ἀγωνιωδῶς καὶ ἀνυπομόνως νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ποιήσῃ μονὴν παρ'

αὐτοῖς διὰ νὰ τοὺς χάρισῃ τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποῖαν διακαῶς τὰ καθ' ἕκαστον ἄτομα ποθοῦν.

Ἡ ἐνοίκησις τοῦ Θεοῦ Βρέφους εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θὰ τοὺς διανοίξῃ νέους ὁρίζοντας εὐγενῶν ἰδεωδῶν καὶ θὰ τοὺς ὑποδείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλοῦ προορισμοῦ τῆς. Ὡς εὐτρεπίσωμεν πάντες τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον, τὴν Φάτνην τῆς ψυχῆς μας διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Μεγάλου καὶ Θεοῦ Βρέφους. Καὶ ἂν Τοῦτο εὐδοκήσῃ καὶ μᾶς ἐπισκεφθῇ, ἡ ψυχὴ μας τότε θὰ ζήσῃ εἰς ἄλλους κόσμους ὑπεργηγίτους, θὰ νοιώσῃ ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν καὶ θὰ συναισθανθῇ βαθυτάτα τὴν ἀξίαν τοῦ Μοναδικοῦ καὶ Σωτηριῶδους Γεγονότος, τὸ ὁποῖον ἥλλαξε τὸν ροῦν τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Τότε θὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης «ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν Του γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». Τότε θὰ διεισδύσωμεν εἰς τὸ νόημα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας καὶ θὰ νοιώσωμεν, ὅτι τὸ Θεῖον Βρέφος «ἐκκλινε οὐρανούς καὶ κατέβη» διὰ νὰ σώσῃ τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ νὰ θεώσῃ τὴν πεσοῦσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν ρῆσιν τοῦ ἀπ. Παύλου, ὁ ὁποῖος λέγει διὰ τὸν Κύριον, ὅτι «ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις».

Πῶς θὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἀπειρον ἀγάπην τοῦ Λυτρωτοῦ μας; πῶς θὰ τοῦ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἄκραν φιλανθρωπίαν του;

Αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν Του καὶ ἠεροῦντες μετ' ἀκρίβειαν τὰς ἐντολάς Του ἀποτίομεν ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας πρὸς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐθυσιάσθη δι' ἡμᾶς.

Ἡ Δικαίωσις τοῦ ἀγῶνος μας

Ὡς καὶ ἄλλαχού γράφομεν, τὸ ὑπόμνημα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀποτελεῖ δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ κινήματός μας. Δὲν γνωρίζομεν ποίους καρποὺς θὰ ἐπιφέρει. Ὡς ἀπάντησις ὁμοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὰς Αὐτοκαφάλους Ἐκκλησίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα δίδει τὸ μέτρον τῆς Πάνορθοδόξου θέσεως τοῦ ζητήματός μας. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν πρὸς τὸ παρόν.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Π ρ ὀ ς

"Ἀπαντα τὰ Ἐκκλησιασματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ Εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία. Ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ κατευθύνουσα τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἤξιωσε καὶ αὐθις πάντας ἡμᾶς νὰ ἐορτάσωμεν τὸ μέγα καὶ ἐξαίσιον γεγονός τῆς Βηθλεέμ, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων τῆς οἰκουμένης, οἵτινες παραμένουν ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῇ λατρείᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

"Ἀς μεταβῶμεν ὅθεν νοερῶς, ἀκολουθοῦντες τὸν ἀστέρα τῆς πίστεως καὶ ἃς προσκυνήσωμεν ἐν ταπεινοφροσύνῃ τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν, ὅστις ἐγεννήθη, χάριν ἡμῶν παιδίον νέον.

"Ἀς πλημμυρίσει ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ φωτός τῆς Φάνης καὶ ἃς ἡχήσῃ χαρμωσύνως ὁ Παναρμόνιος Ὑμνος τῶν Ἀγγέλων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ».

Ἡ ζωὴ ἡμῶν ἃς καταστῇ ἀξία τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Σωτῆρος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ νέον ἔτος καὶ πάλιν ὀρφανοί, οὐχὶ ὅμως ἀποκεκεμηκότες. "Ἀς εὐχηθῶμεν ὁ Κύριος νὰ καταστήσῃ Ποιμέναρχην, ἅξιον τοῦ μεγίστου Ἀγῶνος, ὃν διεξάγομεν.

Μὴ ἀμφιβάλλει οὐδεὶς, ὅτι τοιοῦτος ἀγὼν, ὅπως οὐδέποτε θὰ νικήσῃ, ἔστω καὶ ἐὰν οἱ πάντες καθ' ἡμῶν ἐπιτεθῶσιν.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Ἡμεῖς, ἡ Ἐκκλησιᾶ, Ἐπιτροπὴ, θαρροῦντες καὶ ἐπιστηριζόμενοι εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ἀγωνιζομένων τέκνων θὰ διατηρήσωμεν ἐπηρμένην τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποῖαν ρυπίζει ὁ ζέφυρος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐχόμεθα ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους ὑμῶν· τὸ δὲ νέον ἔτος νὰ ἀνατελῇ αἴσιον εἰς πάντας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Ἀρχιμ. Περθένης Σκουρλῆς

Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσιάμης

Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Ἀρχιμ. Αὐξέντιος Παύστρας

Ἀρχιμ. Στέφανος Τσίκουρας

Ἀρχιμ. Θεόφελος Τσίρμπας

Ἱερομ. Διονύσιος Καλάργυρος

Ἱερομ. Πανάρετος Μετρίδης

Ἱερομ. Γρηγόριος Παπαβλάχος

Ἱερεὺς Στυλιανὸς Παπαδόπουλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. πατὴρ Στέφανος Τσίκουρας μετέβη, ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησιᾶς Ἐπιτροπῆς, εἰς Χίον.

—Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. πατὴρ Χρυσόστομος Κιούσης μετέβη εἰς Λουτουφί Θηβῶν, ὅπου ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ Σωτηρίου Στάμου. Κατὰ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν ὡμίλησε ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος.

—Ἐκ νήσου Πάρου ἀφ' ἧς ὁ προσφιλεὴς καὶ ἀκαταπόνητος μοναχὸς πατὴρ Μᾶρκος Χανιώτης, γνωστὸς διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδο-

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς ἐγάτης

Δὲν θὰ πρέπη νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων θὰ πρέπη νὰ ἐκδηλωθῇ θερμότερον τὸ πρὸς τοὺς πονεμένους ἀδελφούς μας ἐνδιαφέρον. Ἡ χήρα, τὸ ὀρφανό, ὁ ἀσθενής, ὁ ξένος, ὁ δυστυχὴς θὰ πρέπη νὰ εὐρωσιν καταφύγιον πλησίον ἡμῶν. Ἡ ἀγάπη θὰ πρέπει νὰ γίνῃ σπῆλαιον ὑποδοχῆς, πτωχικὸν μὲν, ἀλλὰ πρόθυμον.

Ξίας, ὁμιλήσας εἰς διαφόρους ναοὺς.

—Εἰς Θήβας μετέβη λαϊκὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιᾶς. Ἐπιτροπῆς καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ προκαθήμενος τοῦ Σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἀπηύθυνε ἐμπνευσμένον ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ Παλαιοημερολογητικόν. Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ εὐηρεστήθη νὰ κοινοποιηθῇ δι' εἰδικὸν ἐγγράφον πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ὡς μόνην ἀρμοδίαν καὶ ὑπεύθυνον ἡγεσίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος. Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ συνιστᾷ μίαν δικαίωσιν τοῦ ἀγώνος μας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος βαθύτατα συγκεκινημένοι διαβιβάζομεν ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης τὰ σέβη πρὸς τὸν ἐμπνευσμένον Ἡγέτην τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς
ΘΕΟΚΛΗΤΩ

Τῷ Μκαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος καὶ τῇ σεβασμιά Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χῷ Σωτῇρι

Μόλις κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰούνιον ἤλθομεν πρὸς παραθερισμὸν καὶ ἀποθεραπείαν εἰς Ἀθήνας. Ἐκ τῶν πρὸς ἡμᾶς ἐπισκεπτῶν εἴχομεν, μετὰ τῶν πρώτων, διευθύνοντας τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες παρεκάλεσαν ἡμᾶς, ἵνα ἐπέμβωμεν ὑπὲρ αὐτῶν παρὰ τῇ ἐπισήμῳ Ἐκκλησίᾳ τῇ: Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συναντήσεως ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν.

Ἠχοράσθημεν μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ ὑπ' αὐτῶν λεχθέντα ἡμῖν ὥς καὶ ἐλάβομεν παρ' αὐτῶν καὶ ὅσα ἔγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν ἐπὶ ὑποστηρίξει τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ὥς μόνου δυνατοῦ νὰ ὑπάρχῃ Ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἐμφανίσεως τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, μέχρι ἐσχάτως χρησιμοποιοθέντος τούτου καὶ μόνον, ἵς τε τὰς Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς τῆς Ἐκκλησίας Συνόδους ἀναφερομένου δὲ καὶ εἰς τοὺς κανόνας αὐτῶν τε τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ νηστείας καὶ εἰς ὅλην ἐν γένει τὴν ζωὴν τὴν χριστιανικὴν.

Ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐμελετήσαμεν τὰ ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου Συγγράμματα:

1) Ἐμελετήσαμεν τὸ ὑπὸ τοῦ αἰοιδίμου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου κατὰ τὸ 1950 ἐν Ἀθήναις δημοσιευθὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀκριβὴς θέσις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος».

2)

3)

4)

Ἐξ ὅσων ἠκούσαμεν καὶ ἀνέγνωμεν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ὁμολογοῦμεν ὅτι κατὰ πολὺν ῥάγματι ἐξημίωσε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ

ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἐξημιώθη πρὸ παντὸς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὅπριον ἀτυχῶς, ἡ τελευταίως μόλις γενομένη ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διήρесе τοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνας εἰς Παλαιοημερολογίτας καὶ Νεοημερολογίτας. Οἱ Παλαιοημερολογίται ἐν Ἑλλάδι σήμερον εἶναι περὶ τὸ ἐν καὶ ἡμῖν ἑκατομμύριον, ἐνῷ οἱ Νεοημερολογίται εἶναι περίπου ἐπὶ ἑκατομμύρια, ἐπικρατοῦσι δὲ καὶ πολιτικῶς. Αὐτοὶ δὲ κυβερνῶσι ὄχι μόνον θρησκευτικῶς ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς σήμερον τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα.

Οἱ Παλαιοημερολογίται παραπονοῦνται κατὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν, διότι ἀπέσχισαν τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ θεωρῶσιν οἱ μὲν τοὺς δὲ αἰρετικούς. Οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Προτεστάνται σήμερον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀνεκτοὶ καὶ φιλικῶς συμπεριφέρονται πρὸς αὐτοὺς οἱ νεοημερολογίται ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἐπιχειροῦσι τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Μία ἀνοχὴ ἀλλήλων, ἔστω καὶ ὅπως συμβαίνει μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν ἐτεροδόξων θὰ ἦτο ἡ καλυτέρα πρὸς τὸ παρὸν λύσις. Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας ἔχομεν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ὁποίου καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς συνετελέσαμεν. Σήμερον ὁμως βλέποντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετανοοῦμεν καὶ ἀναγκάζομεθα νὰ σκεπτόμεθα περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ Παλαιόν.

Δὲν θὰ ἦτο καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῇ: Ἑλλάδος προτιμωτέρα μία τοιαύτη σύσκεψις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεως ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας;

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς καὶ ἀξιώσῃ ἵνα ἔχομεν

Ο Ν Γ Ε Γ Ο Ν Ο Σ

κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καθ' ἑκάστην δὲ προσευχόμεθα καὶ αἰτούμεθα παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ἄνωθεν φωτισμόν. Ἀμήν.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι Ὑμᾶς φιλήματι ἀδελφικῶ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1958

ΤΟ ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΦΩΣ

Ἀνωτέρω δημοσιεύομεν, ὡς ἔχει, τὸ πλήρες κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Πατριάρχου καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. κ. Χριστοφόρου πρὸς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ σαφῶς καὶ ρητῶς ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ σοβαρῶς καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἐπαναφορᾶς.

Τὸ Σεπτὸν αὐτὸ ὑπόμνημα τοῦ Πατριάρχου, δευτέρου τῇ τάξει ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποτελεῖ λαμπρὸν φῶς διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ πολυπλοκωτέρου ζητήματος ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὴ τῆς Ἑλληνοφώνου τοιαύτης.

Τὶ ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπομνήματος τοῦ γηραιότερου Πατριαρχείου, γηραιότερου ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ, τὶ ἰσχὺν, λέγομεν, δύναται νὰ ἔχῃ ἡ γνώμη μίᾳς μικρᾶς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας μὲ μικράν καὶ σύντομον ἱστορίαν, μὲ περιέργους συνθήκας ἐκκολάψεως, μὲ πενιχρότητα παραστημάτων, μὲ ἀφάνειαν δράσεως; Εἰς τί δύναται νὰ βαρύνῃ ἡ πεισμοσύνη τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῆς ἐγκύρου καὶ βαρυνούσης ἀπόψεως τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας;

Ἀλλοίμονον ἐὰν δὲν ἀκουσθῇ σοβαρῶς ἡ σύστασις ἐνὸς ἐκ τῶν πλέον περιφήμων Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅστις ἐπὶ τέλους ἀποστολικῶ δικαίῳ διαδοχῆς, ἀπηχεῖ τὴν γνώμην τῶν προκατόχων του, Ἀθανασίων, Κυρίλλων καὶ ὄλων τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τιτάνων, οἵτινες ἐκλείσαν τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας!

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀνεκτιμήτου σημασίας τῆς γνώμης τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, στηριζομένης εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸ κύρος τοῦ Θρόνου, δεόν νὰ τονισθῇ, ὅτι καὶ ἕτερος ἱεράρχης ὑποστηρίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος μὲ γνώμονα τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ οἱ ἱεράρχαι αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος.

Κατόπιν τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ τὸ παλαιο-

ἡμερολογητικὸν ἔπαυσε πλέον νὰ ἀποτελῇ ἐνοχλητικὴν παρονυχίδα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατέστη ἀντικείμενον πανορθοδόξου σημασίας.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ σεπτὸν σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀντιμετωπίσῃ μετὰ σεβασμότητος τὰς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ Πατριάρχου συστάσεις. Θὰ ἐκτιμῇ δεδόντως τὴν ὑπόδειξιν «Μία ἀνοχή ἀλλήλων, ἔστω καὶ ὅπως συμβαίνει μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν ἑτεροδόξων, θὰ ἦτο ἡ καλυτέρα πρὸς τὸ παρὸν λύσις». Θὰ σημειώσῃ ἰδιαιτέρως τὴν διαπίστωσιν τοῦ Πατριάρχου «βλέποντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετὰ τὰ ν ο ο ὖ μ ε ν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ σκεπτόμεθα περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ Παλαιόν».

Τὸ ἐν λόγω ὑπόμνημα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐκοινοποίησε καὶ εἰς τὴν Α. Ἐ. τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Πατρίδος μας κ. Κ. Καραμανλῆν.

Ἐὰν ὅμως, παρ' ἐλπίδα, ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία κωφεύσῃ, τότε ἔχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ὅπερ ἰδιαιτέρως διεκρίθη εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν θεμελιώσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, κατευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἱστορικωτέρου Πατριάρχου, θὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος διὰ τῆς συγκλήσεως Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου τῶν μελῶν—Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὀριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος.

Ἡμερολόγια 1959

Ὁ ἀκαταπόνητος καὶ πολύτιμος συνεργάτης τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁσιολογιώτατος μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας συνέταξε τὴν ὕλην τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ 1959, αὐτὰ ἐξετυπώθησαν. Παρακαλοῦνται τὰ παραρτήματα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ παραγγείλουν, διότι ἡ διάθεσις των θὰ γίνῃ μόνον κατόπιν παραγγελιῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Σύγχρονοι στοχασμοὶ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΤΙΑΕΦ

Καὶ ἄλλες φορές τὸ περιοδικό μας ἡσχολήθη μὲ τὸν μεγάλο αὐτὸ φιλόσοφο. Στὸ σημερινὸ φύλλο θὰ δώσουμε καὶ πάλι μερικὸς στοχασμοὺς του. Ἡ ἀξία τῶν στοχασμῶν αὐτῶν ἐγκείται εἰς τὸ ὅτι ὁ Μπερντιάεφ ἐνῶ ἦτο ἕνας ἀρνητὴς τοῦ πνεύματος, ἕνας ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἕνας ἐπαναστάτης, ἐν τούτοις, σάν ἄλλος Παῦλος, συνήντησε στὴν πορεία του τὴν Δαμασκὸ τῆς ἐπουρανίου κλήσεως, ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρνήσεως καὶ ἀνοικοδόμησε μ' αὐτὰ τὸν νέον ἄνθρωπο, τὸν ὁμολογητὴ, τὸν χριστιανό.

Ἡ ζωὴ του πλαισιώνεται μέσα στὰ χρόνια 1874—1948. Γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τὴν Ρωσικὴ Ἐπανάστασι· στὴν ἀρχὴ μάλιστα τὸν μεθάει ἡ ὁρμὴ τῆς καὶ γίνεται ἕνας ὑποστηρικτὴς τῆς. Δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι «οἱ ἐξωτερικὲς ἀναστατώσεις, ὅσο ἀναπόφευκτες καὶ ἂν εἶναι, στέκονται πάντα ὀλέθριες στὴν πραγματικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου». Καὶ συμβαίνει αὐτό, διότι «μέσα σὲ μιὰ κοινωνικὴ ἐπανάστασι ὁ ἄνθρωπος καταποντίζεται τελικὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία πού τὸν καταπίνει, κι' ὅλη ἡ ἐλευθερία, πού ὠνειρευόταν, τοῦ ἀφαιρεῖται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ».

Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἀποκάλυψι τοῦ μεγαλείου τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ ἀναζητεῖ τὸ νόημα τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ ὄχι στὰ ἐξωτερικὰ σχήματα καὶ στίς ἐξωτερικὲς συμβατικότητες, ἀλλὰ στὴν διαρκὴ καὶ σταθερὰ προσέγγισι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ αἰώνιο, τὸ ἀθάνατο, τὸ ἀπόλυτο πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸν Θεόν, τοῦ ὁποῦ τὴν παρουσία αἰσθάνεται ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, δὲν μπορεῖ ὅμως τὸ ἀνθρώπινο λογικὸ νὰ τὴν αἰτιολογήσῃ. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι φιλοσοφικὴ ἐκφρασίς, ἀλλὰ πραγματικότης ὑπάρχουσα ἄφ' ἑαυτῆς καὶ ἐκφραζομένη στίς ἄπειρες μορφές τοῦ ὠραίου, τῆς ἁρμονίας, τῆς καλωσύνης.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἔλεγε, ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Τὸ Πνεῦμα ὃ ποῦ θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει» (Ἰωάν. Γ, 8).

Ὁ Μπερντιάεφ γοητευμένος ἀπὸ τὸ ὑπέροχο καὶ ὑπεργήινο πλήρωμα, πού ἀποκαλύπτει, μακριὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων ὁμολογεῖ γοητευμένος «Κι' ὁ Θεὸς εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐλευθερία, τὸ κάλλος, τὸ ἀγαθό, ὁ ἔρωτας, ἡ αἴσθησις, ἡ ἀλήθεια» κοντολογίς εἶναι ἡ ἀπάντησι στίς βαθύτερες λαχτάρες τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἀπόλυτο κύρος τοῦ πνεύματος δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ δικαίωσις τῶν ὑπεργήινων νοσταλ-

γιῶν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἀρχή, ἡ Ἀνατίτιος Αἰτία, τὸ σταθερὸ σημεῖο ἐξαρτήσεως τῶν πάντων, ἡ ἀναβλύζουσα τὰ πάντα πηγὴ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» (Πραξ. ΙΖ', 28).

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν ζῇ ὁ Μπερντιάεφ καὶ τὴν ἐκφράζει χαρακτηριστικὰ μὲ τὰ ἐξῆς λόγια «Διακρίνω κάθε φορὰ, μὲ μιὰ ὀξύτητα, πού μὲ περονιάζει ὀλόκληρο, πῶς ἡ ὕπαρξι τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ξεκρέμαστα, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ «ἄφ' ἑαυτῆς» καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ πίσω τῆς τὸ ἀκόμα πιὸ μυστηριώδες βάθος τοῦ μυστηρίου, τῆς κρυμμένης αἰσθησης».

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἡ θρησκευτικὴ πίστις οἰκοδομεῖ τὴν ἐνότητα τοῦ σύμπαντος καὶ θεμελιώνει τὴν ἀλήθεια τῆς Δημιουργίας.

Στὴν θεμελίωσι αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει θέσι· γιατί δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ συλλάβῃ, οὔτε νὰ συνδέσῃ τίς κλασματικὲς ἀλήθειες στὴν αἰωνία καὶ ἀπόλυτη Ἀλήθεια. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει τὸ μέτρο καὶ τὸ διαβήτη· μὰ ἡ ἀλήθεια συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἐνόρασι. Σχετικῶς γράφει ὁ Μπερντιάεφ «Ἡ ἐπιστήμη ὁδηγεῖ σὲ πολλὲς ἀλήθειες, μόνο πού δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἴσα μὲ τὴν Ἀλήθεια, τὰ «ριζώματα τῶν ἀπάντων», τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς ζωῆς».

Ἡ θρησκεία παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπο τὴν ἀπολύτρωσι, τὴν κατανίκησι τοῦ φόβου, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν στενὴ συμβατικότητα τῶν γηϊνῶν ὀριζόντων. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπολύτρωσι ἀπὸ κάθε συμβατικότητα προσφέρεται ἀκεραία ἀπὸ τὸν χριστιανισμό. «Εἶναι μιὰ θρησκεία πνευματικὴ, αὐτὴ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ» λέγει ὁ Μπερντιάεφ. Καὶ ὁμολογεῖ μὲ παρρησία «εἰμαι ἕνας χριστιανὸς ἐλεύθερος, πού δὲν τὰ ἔχει χαλάσει μὲ τὴν Ἐκκλησία, γιατί δὲν θέλει νὰ καταφύγῃ στὴν αἵρεσι».

Ἐνας ἀκόμη ὀρνητὴς ὁμολογεῖ τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας πού ἐδίωκε. Δὲν εἶναι οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ δεύτερος, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι οὔτε ὁ τελευταῖος. Μὰ ἡ ὁμολογία αὐτὴ δείχνει ἀκόμη ἐντονώτερα τὴν ἀξία τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Ὅσakis ἐπαναλαμβάνεται μὲ ἄπειρες σχηματικὲς ἐκφράσεις τὸ «νενίκηκάς με, Ναζωραῖε», θὰ στερεώνεται μονιμώτερα στίς ψυχές ὁ θρόνος τοῦ Σωτῆρος καὶ ὁ βράχος τῆς πίστεως, ἀντὶ νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ἀπιστίας, ἀπ' ἐναντίας θὰ ἀκτινοβολῇ λαμπρότερα, ὅταν ἀφρισμένα θὰ ὑποχωροῦν σι' ἀμέτρητα βάθη τοῦ ἀνθρωπίνου στοχασμοῦ.

Καρδιᾶς πού ἀγαπᾶτε τὸν Σωτῆρα πολλὰ πλασιάζσατε τὴν ἀγάπῃ σας, γιατί μόνον ὁ Κύριός μας εἶναι τὸ πλήρωμα κάθε χαρᾶς καὶ ἡ αἰτία κάθε ὁμορφίας.

Σημ. Συντάξεως: Τίς σχετικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν Μπερντιάεφ τίς ἐρανισθήκαμε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἐκλογή» (Δεκέμβριος 1958).

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καλῶς ἐρμηνεύσαντες τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἵδρυσαν ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς πίστεως τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Λαβόντες δὲ ὑπ' ὅψιν τὸ περικαλλὲς καὶ ἑναρμόνιον τοῦ Σύμπαντος τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, ὅπερ ἐρμηνεύεται παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐν ἑπτὰ ἐποχαῖς, συγκροτήσαντες τὰς ἑπτὰ Οἰκουμηνικὰς Συνόδους, αἵτινες ἐκανόνισαν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ διὰ κανόνων ὡς διαταγμάτων Αὐτοῦ.

Ὅπως τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ Ἑθνη, τὰ ὁποῖα πρῶτον ψηφίζουν τοὺς Νόμους καὶ κατόπιν ἐκδίδουσι διάφορα διατάγματα, κανονίζοντα τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν.

Διὰ τῶν κανόνων αὐτῶν σὺν τῇ προσθήκῃ καὶ τῶν κανόνων τῶν Θεῶν Ἀποστόλων ἀπῆρτισαν τὸ Μέγα ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον περαιωθὲν καὶ τελειοποιηθὲν κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμηνικὴν Σύνοδον, ἐσφραγίσθη ὡς τέλειον, αἰώνιον καὶ ἀσάλευτον, ὄνομασθὲν Ὁρθοδοξία, ἣτις ὁρθὴ οὕσα οὐ δεῖται διορθώσεως.

Ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντὸς τελειοποιήσας τὸ ἔργον τοῦ σύμπαντος κόσμου εἰς ἑπτὰ ἡμέρας κατέπαυσε τὴν ἐβδόμην ἡμέραν καὶ ὥρισεν αὐτὴν ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως. Τοῦτο ἰδὼν ὁ προφήτης ἀνεφώνησε «Μέγας εἰ Κύριε καὶ Θαυμαστά τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου» Οὗτος ἐστὶν ὁ οἶκος, ὃν ὁ σοφὸς Σολομὼν εἶδε τέλειον καὶ εἶπε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς «Ἦ σοφία ὠκοδόμησε Στύλους Ἑπτὰ!» Δηλαδή ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς ἐπὶ Γῆς Ἐκκλησίας Του μετεχειρίσθη τὰς ἑπτὰ Οἰκουμηνικὰς Συνόδους, αἵτινες πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν ἐθέσπισαν καὶ τὰ ἑπτὰ μυστήρια.

Ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ εὐλογημένος ὢν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, πολλάκις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Οἱ Πατέρες τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων πατάξαντες ὅλας τὰς αἰρέσεις καὶ τὴν εἰκονομαχίαν ἐτελείωσαν τὸ Πνευματικὸν ἔργον τοῦ Θεοῦ ἥτοι αὐτὴν ταύτην τὴν Ὁρθοδοξίαν ἣν τῶν ἑκαστος αἰσθάνεται πάντοτε χαρὰν, ἣν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ χαρὰ αὕτη μετὰ θάνατον αὐξάνει εἰς βαθμὸν ἀπερίγραπτον ἣν λαμβάνουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἔρχονται εἰς κρίσιν.

Ὁ τηρήσας μετ' ἀγάπης καὶ ἐλπίδος τὸν θεῖον Νόμον ὅστις ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται. Ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς κρίσιν ἀλλὰ μεταβαίνων ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, οὗτος θὰ συμπαρακαθίσῃ μετὰ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ὅσοι δὲ ἔβησαν βέβηλον χεῖρα εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μετήρουν τὰ ὅρια αὐτῶν ἀπὸ Ἀνατολῆς εἰς τὴν Δύσιν ἐκμηδενίσαντες εἰς ταῦτα ἔτι καὶ τὴν Ἠσθεσίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τί γενήσονται;

Μόνον ἐὰν ἡρεμήσωσι πνευματικῶς καὶ τὸ ἐννοήσωσιν, ἄλλως οὐχὶ καὶ οὐαὶ εἰς αὐτοὺς ὡς εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Ἡσαίου «Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται, λέγει Κύριος, ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου προσθῆναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίας».

Ἐνταῦθα ὁ Προφήτης ὁμιλῶν ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ταλανίζει τοὺς θέλοντας νὰ διορθώσωσι τὰ καλῶς νομοθετηθέντα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τοὺς ἀποκαλεῖ ἀποστάτας. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων. Καὶ εἰς τοῦτο δέον νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχὴν ἡ Σεβαστὴ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, ἵνα διορθώσῃ τὸ λάθος τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ἔτους 1924, ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ σώσῃ τὴν προσφιλεῖ Πατρίδα καὶ τὸν εὖσε βῇ Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ βαράθρου τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης.

Σταῦρος Ἀγραφιώτης
Δικηγόρος Θεσσαλονίκης

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ καμπάνες τῆς Βηθλεὲμ μὲ τοὺς κοσμοχαρμὸς σύνους ἤχους τῶν θὰ ἀναγγεῖλωσιν παντοῦ, ὅτι πρὸ 1958 ἔτῳν ἕνα πτωχικὸν τῆς σπῆλαιον μετεβλήθη εἰς τὸν πρῶτον ἄμβωνα τῆς Χριστιανωσύνης, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὁποῖου ὠμίλησε ὁ Λόγος, ὅστις ἐγένετο σὰρξ ὑπὸ τῆς Παναγίας Παρθένου, ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἐπῆλθε Πνεῦμα Ἅγιον καὶ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέασε Δύναμις Ὑψίστου, καὶ τὸ πρῶτον κήρυγμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου ὑπῆρξεν ἡ ταπείνωσις, ἡ ἀγάπη, ἡ καλωσύνη.

Εἰς τὴν Βηθλεὲμ δὲν σαρκοῦται μόνον ὁ Λόγος· πολιτογραφεῖται μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἡ Χάρις καὶ ἡ Ἀλήθεια. Ἀνακαινίζεται διὰ τοῦ Σαρκαθέντος Χριστοῦ ἡ καταφθαρεῖσα φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ προετοιμάζεται ἡ συντριβὴ τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἡ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθεῖσα, ἐπανευρίσκει τὸν πνευματικὸν τῆς προσανατολισμὸν καὶ ἀνακτᾷ τὴν δύναμιν τῆς πνευματικῆς τῆς ἀνατάσεως.

Δὲν θὰ ἀναζητῇ πλέον ὑπὸ τὰ σύμβολα καὶ τὰς προφητικὰς εἰκόνας, ὑπὸ τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τὸν Θεόν, διὰ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του.

Ἐξησφάλισε τὴν δυνατότητα νὰ ἀπορροφᾷται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς Θεότητος διὰ μέσον τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀλλοιούται ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς Θεῆς Χάριτος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἐλευθέρου καὶ οὐρανοφερῆς δὲν θὰ ἀποφεύγῃ τὴν «συνάντησιν», ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας θὰ κατευθύνεται σταθερῶς πρὸς τὸ ὄρος, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ δὲν χάνεται μέσα εἰς τὴν οὐμίχλην τοῦ ἀγνώστου, ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ τὸ θεσπέσιον παράδειγμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος.

Συνέπεια δὲ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ προσανατολισμοῦ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀναδιάρθρωσις τῶν ἡθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιών, πρὸς συνθέτου τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Νέα ἰδανικά, ἐμινεόμενα ἀπὸ τὴν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὸ κύρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, δηλαδὴ τὸν ἱερὸν ἡμῶν κλήρον. Αὐτοὺς ἔκρινε ἀρμοδίους νὰ ἐνημερώσῃ, διότι ὁ ἱερός Κλήρος εἶναι ἡ Ἑγεία τοῦ Ἀγῶνος μας, ἀγῶνος ἐκκλησιαστικῶν Ἰδού καὶ ἑτέρα ἀπόδειξις τοῦ κύρους τῶν κληρικῶν μας.

Καὶ μετὰ ὑπάρχουν λαϊκοὶ ἀμφισβητοῦντες εἰς νοθογενεῖς φυλλάδας τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὸ κύρος τῶν κληρικῶν! Φαῖδροι κοασμοὶ λιμναζόντων ὑδάτων.

καὶ νῦν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης κατευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μία εἰρηνικὴ ἐπανάστασις ἀσυγκρατήτου ἰσχύος κηρύσσεται διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ μεγαλείου τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ μᾶς ἐπενθυμίσουν οἱ γλυκοὶ λαοὶ καμπάνες τῆς Βηθλεέμ.

Καὶ ἡμεῖς τί θὰ κάνωμεν εἰς τὸ ἀκουσμά των; Ὡ! θὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸ ψυχικὸν αὐτὸ ἔγερτῆριον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐπέτειον, μὲ ὅλον τὸ ἄθλιον βάρος τῆς κοσμικότητος. Παντοῦ ὕλικότης καὶ κοσμικὸν πνεῦμα! Θὰ θεωρήσωμεν τὰ Χριστοῦ-γεννα ὡς εὐκαιρίαν κραιπάλης, σπατάλης, γαστρονομικοῦ ὀργίου. Θὰ αὐξήσωμεν τὸν προὑπολογισμόν μας, ὅχι διότι θὰ πλουτίσωμεν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοὺς πένητας, τὰς χήρας, τὰ ὄρφανά, ἀλλὰ διότι θὰ ἐπιδιώξωμεν μεγαλυτέραν ἄνεσι, πλουσιώτερον συμπόσιον, πριγκηπικώτερα καλὰ πέρασι!

Καὶ διὰ νὰ «μὴ μείνουμε ἀλιβάνιστοι χροινάρα μέρα» θὰ πᾶμε κατάκοποι στὴν Ἐκκλησίαν, χωρὶς κατάνυξι, χωρὶς πνευματικὸ ἐνθουσιασμό, χωρὶς ὅ-ρεξι νὰ δοῦμε τὸν Χριστό.

Θὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστοῦγεννα χωρὶς τὸν Χριστό!

Πόσον πραγματικὰ ἄθλιοι εἴμεθα! Πόσον ὑποκριταί! Πόσον ξένοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ δὲν βλέπουμε καμμία βελτίωσιν καὶ στὴν ψυχὴ μας καὶ στὴν ἐσωτερικὴ μας συμπεριφορὰ.

Δι' αὐτὸ τὰ μάτια μας δὲν διακρίνουν τὸ ἀστέρι, ποὺ ὠδήγησε τοὺς μάγους, οὔτε τ' αὐτιά μας ἀκού-νε τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων, ποὺ ἀκούσανε οἱ τρισευτυχισμένοι ποιμένες τὸ βράδυ τῆς Βηθλεέμ. Χριστιανοί,

Μὴ ζητήσετε στὰ Χριστοῦγεννα τὸ κοσμικὸ φρόνημα τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μὴ σᾶς ἀπασχολήσει ἡ ὕλη, τὸ συμπόσιον, τὸ χοῦζοῦρι. Μὴ μπερδέψετε τὸν Χριστὸ μὲ τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ φαγητά.

Προσπαθῆτε νὰ νοιώσετε τί σημαίνει: «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ἀς γεμίσει ἡ ψυχὴ συντριβὴ καὶ κατάνυξι, ἅς πλουτίσῃ ἡ καρδιὰ ἀπὸ ἀγάπης καὶ καλοσύνης.

Ἀς ἐτοιμασθῇ μὲ τὴν ἐξομολόγησιν νὰ δεχθῇ τὸν σαρκωθέντα Λόγον, ὅχι γιατί θὰ εἶναι ἄξια ἡ ψυχὴ γιὰ τέτοια ὑποδοχὴ, μὰ γιατί θὰ νοιώσῃ τὴν ἀσυγκράτητην πεῖναν τοῦ ἐπουρανίου Ἄρτου!

Τότε μόνον θὰ γιορτάσουμε Χριστοῦγεννα.

Ἡ κοινὴ γνώμη καταδικάζει

Ἡ ἔγκριτος ἐφημερὶς τῶν Πατρῶν «Νεολόγος» (2-12-58) δημοσιεύει τὸ κατωτέρω σχόλιον, σχετικῶς μὲ μίαν,., περίεργον Δ' γίνην τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν. Ἡ «Ἐκκλησία» νομίζει, ὅτι μὲ τοιαῦτα ἐκβιαστικὰ μέτρα θὰ ἀποπνίξῃ τὸ κίνημα ἡμῶν.

Ἰδού τὸ σχόλιον:

«Εἰς τὴν Νομαρχίαν ἐλήφθη διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν ἀπαγορεύουσα τὴν ἐκδοσιν διαβατηρίων, δι' Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς παλαιομερολογίτας ἱερωμένους. Διατὶ ἀραγε; ἵνα μὴ μετᾶσχουν παλαιομερολογιτικῶν συνόδων καὶ διασκέψεων ἢ μήπως προσηλυτήσουν τοὺς Ἀραβας εἰς τὸν παλαιομερολογισμὸν; Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι, ἐνῶ λαμβάνονται αὐτὰ τὰ μέτρα, ἡ ἐπικίνδυνος καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς σκοπιᾶς αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν, οὐ μόνον ἀναπτύσσει τεραστίαν δραστηριότητα εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς διεθνή συνέδρια ἐκπέμπει ἀντιπροσώπους της, διὰ κανονικῶς θεωρημένων διαβατηρίων!».

Μία συγκινητικὴ ἀναδρομὴ

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ πολυσέβαστος φίλος: κ. Κ. Μπασιᾶς κατώρθωσε νὰ μᾶς μεταφέρει εἰς μίαν ὥραϊαν ἐποχὴν καὶ νὰ συνομιλήσωμεν μὲ τὸν παπᾶ Νικόλα Πλανᾶ, τὸν Παπαδιαμάντη μέσα στὸν κατανυκτικὸν χώρον τοῦ Ἀγ. Ἑλισσαίου. Πρόκειται περὶ τοῦ Χριστογεννιάτικου διηγήματός, τοῦ «Χριστοῦγεννα μὲ τὸν Χριστό», πρὸς τὸ δημοσίευσσε εἰς τὴν «Βραδυνήν» τῆς 24 Δεκεμβρίου 1958.

Τὸν συγχαίρομεν θερμῶς καὶ συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ διηγήματος αὐτοῦ.

“ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ”.

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου ποὺ ἐξέδωσε καὶ ἐκυκλοφόρησε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος, ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Κάνιγγος 32, Ἀθήναι (Μεσόροφος). Πρόκειται περὶ τῶν ἀνεκδότων λόγων καὶ ὁμιλιῶν τοῦ αἰδιμίμου Πατριάρχου

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

Ἀπὸ κανένα χριστιανικὸν σπῆτι, ἀπὸ καμμίαν χριστιανικὴν βιβλιοθήκην, ἀπὸ κανένα πνευματικὸν ἴδρυμα δὲν πρέπει νὰ λείψῃ τὸ ἀθάνατο αὐτὸ ἔργον τοῦ γιγαντομάχου Ἱεράρχου, ποὺ μὲ τὸ ἔργον του «Περὶ Καλενδαρίου», μὲ τίς ἐπιστολὰς του καὶ μὲ τὴν σθεναρὰν στάσιν του, ἐγίνε ἡ ἀφορμὴ, τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ